

torer. I det hele, min Ven, jeg agter ikke at ligge paa den lade Side hernede; du skal nok blive tilfreds med mig! Min Bog er ingenting, i hvert Fald altfor lidt (jeg er nærvæd at fortryde nu, at jeg udgiver den, saameget synes jeg allerede at have lært hernede). Men vent! Snart er Tiden omme for Pedanten Sandrup og hans smaa Kontorister. Om ti Aar skal der se anderledes ud derhjemme end nu!

Jeg stod forleden sammen med Fritjof oppe ved Raadhustaaarnets Flagstang, 250 Fod over Gadens Niveau. Det var lige ved Solnedgang, Luften var temmelig klar, jeg kunde vistnok se henved et Par Mil til alle Sider. Og overalt, hvorhen jeg saae, var der høje Huse og lange Gader, hvor Lygterne allerede var tændte, og Telegraftraade og Skorstensrøg, og elektrisk belyste Banegaards-Haller, hvorfra Togene ustandselig foer ud og ind, — og yderst ude var der spredtliggende Fabriksanlæg, der syntes at fortsætte Byen i det uendelige. Saa tænkte jeg paa, at her laa for bare et Par Menneskealdre siden en forholdsvis uanselig Smaastad med Tranlygter, Diligencebefordring o. s. v., og jeg følte en Stolt-hed ved det at være Menneske, saa jeg uvilkaarlig — til Fritjofs Forargelse — gav mig til at svinge min Hat over Hovedet. Herre Jesus, disse Folk med deres »Kunst« paa malede Lærreder og i fedtede Bøger! Jeg holder for, at Synet af et